

*Hoe Roelant synen horen blies dat hem de aderen sijns lichaems
borsten, ende hoe dat gheluyt des borens ghehoort wort
in coninck Karels tinte.*

[22]

Tes wairachtich, hadde Roelant mitten eersten sinen horen willen blasen, hi soude onderstant hebben ghehadt van sinen oom, den grooten coninck Kaerle, ende daer en souden op dye tijt niet soe veel Kerstenen verslaghen hebben gheweest vanden Sarazinen. Mits den welcken inder dagheraet Olyvier tot Roelant, inder rotsen daer si ghevloten waren, sprack: [e2ra] “Ick badt u te nacht dat ghy uwen horen blasen sout om succours vanden coninck Kaerle te hebben als de boden om hem niet riden en wilden. Haddy mi willen ghelooven, wy en souden in dit dootlijke verdriet nyet sijn. Maer ghi en wildes niet doen ...”

“Haylaes, dat hebbick diere ghenoech bekocht,” antwoerde Roelant, “want wat batet ghesweghen? Ick heb meer dan twintich dootlijke wonden, soe achter so vore, ende ick en heb zedert ghisteren nyet ghecesceert van bloeden. Ick en sal nemmermeer leven desen dach totter sonnen onderghanck. Mijn crachten begheven mi, ende mijn ghesichte is alree verduystert.”

Dit aldus segghende es de goede bisscop Turpijn comen, dye de stemme noch clair ende ghesont hadde, de welcke tot Roelant ende tot den andren sprack, segghende: “Om Godswil, edele ridders, en wilt niet wanhopen in God. Weest verduydich! Ghi sult te lone hebben de hemelsche glorie. Mer edel heeren, het soude seer goet wesen, waert moghelijck, dat wi van coninck Kaerle succours hadden op dat hi, als wy doot sullen sijn, onse lichamen op die ghewijdde plaetse mocht doen begraven.”

Doen stelde Roelant sinen horen aen den mont, dien hi mit selcken cracht blies dat hem sijn aderen borsten. De berghen ende dalen ghaven wederclanck tot Acar van Poetyers, dats drie groote mylen, daer coninck Kaerle was. Tgeluyt des horens wort ghehoort van coninck Kaerle. De welck als hijt hoorde, wel verstont dat sijnder helpen noot was, dis hi sprack, seggende: “Och, den horen condyght dat mijn neve Roelant in eenigher noot is. Ter wapenen! Ter wapennen, ghi heeren! [e2rb] Ghy baroenen, laet ons Roelant ende Olivier succoureren!”

“Ay heere,” sprack de verrader Gouwelon, “meendi dat de coninck Marchille soude dorren bevechten uwen neve Roelant, dye in sijn gheselschap heft de bloem van Vranckerijc? Hi en sout certeynlijck niet dorren peysen!”

Ende doer de sprake van Gouweloen liet coninck Kaerle die edel baronen int verdriet sonder bystant bliven.